

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/30/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018201264
Dátum vydania rozhodnutia: 07.08.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1018201264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Anny Peťovskej, PhD., v právnej veci žalobkyne: W. W. W., nar. XX.XX.XXXX, I. Y. XX, Z., zastúpená: JUDr. Daniela Ježová, LL.M., PhD., advokátka, Javorinská 13, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave (právny predchodca žalovaného) č. A-2012/1235/DSP-KOL zo dňa 21.12.2012, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/144/2018-65 zo dňa 12.12.2018, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 2S/144/2018-65 zo dňa 12.12.2018 odmietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave (právny predchodca žalovaného) č. A-2012/1235/DSP-KOL zo dňa 21.12.2012 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bola dodatočne povolená zmena stavby „Rodinný dom Bôrik“ pred dokončením, umiestnená na pozemku parc. č. XXXX/X v katastrálnom území M. W., pre stavebníkov W. R. Q. a B. F. Q., W. X, Z. (ďalej aj len „stavebníci“).

2. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že žalobkyňa sa v dvoch konaniach vedených na krajskom súde domáhala preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, a to:

a) v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/69/2013, v ktorom krajský súd uznesením zo dňa 28.06.2013 odmietol žalobu (poznámka kasačného súdu, správne má byť „zastavil konanie“), pričom toto uznesenie bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/27/2013 zo dňa 17.06.2015. Dôvodom

bolo nevyčerpanie riadnych opravných prostriedkov proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného v zákonnej lehote (uznesenie krajského súdu) a zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného na základe podaného protestu prokurátora bez bližšieho skúmania dôvodov uvedených v uznesení krajského súdu (uznesenie najvyššieho súdu);

b) v konaní vedenom pod sp. zn. 2S/144/2018. Z hľadiska vyčerpania riadnych opravných prostriedkov proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného je procesná situácia nezmenená; z hľadiska zrušenia tohto rozhodnutia na základe podaného protestu prokurátora došlo k zmene v tom, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je právoplatné a vykonateľné.

3. Krajský súd mal za to, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutia krajského súdu (uznesenie č. k. 6S/69/2013-70 zo dňa 28.06.2013) a Najvyššieho súdu SR (uznesenie sp. zn. 2Sžp/27/2013 zo dňa 17.06.2015) bránia opätovne preskúmať napadnuté rozhodnutie žalovaného v konaní sp. zn. 2S/144/2018. Nič na tom nemení ani odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu o zastavení konania pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného na základe podaného protestu prokurátora, pretože z hľadiska záverov inštančného postupu zostalo konanie pred správnym súdom zastavené a proces sa dostal do rovnakého štádia ako v začiatočnom štádiu konania sp. zn. 6S/69/2013 - t. j. napadnuté rozhodnutie žalovaného je právoplatné a vykonateľné bez vyčerpania riadnych opravných prostriedkov zo strany žalobkyne. Toto rozhodnutie už bolo preskúmané krajským súdom v uznesení č. k. 6S/69/2013-70 zo dňa 28.06.2013, ktoré bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/27/2013 zo dňa 17.06.2015. Ide o neodstrániteľnú prekážku brániacu správne mu súdu vo veci konať a opätovne rozhodnúť, ktorá vedie k odmietnutiu žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. a/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“).

4. Ďalším dôvodom na odmietnutie žaloby je jej oneskorené podanie. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo doručované postupom podľa § 69 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „stavebný zákon“) verejnou vyhláškou. Rozhodnutie bolo vyvesené na úradnej tabuli bývalého Krajského stavebného úradu v Bratislave dňa 21.12.2012 a zvesené dňa 08.01.2013; rozhodnutie sa považuje za doručené 15. dňom od vyvesenia podľa § 69 ods. 2 druhá veta stavebného zákona, t. j. 07.01.2013. Posledným dňom dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na podanie správnej žaloby bol podľa § 181 ods. 1 SSP deň 07.03.2013, pričom žalobkyňa podala správnu žalobu na krajský súd až dňa 10.09.2018 po jej márnom uplynutí.

5. Záverom krajský súd zdôraznil, že žalobkyňa podala žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného dňa 10.9.2018, teda viac ako päť rokov po márnom uplynutí prekluzívnej lehoty na jej podanie, čo má za následok stratu jej práva na jeho preskúmanie a odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. d/ SSP. Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že v predmetnej veci sú splnené podmienky na odmietnutie žaloby z dvoch zákonom predpokladaných dôvodov: (i) v tej istej veci už bolo právoplatne rozhodnuté podľa § 98 ods. 1 písm. a/ SSP a (ii) žaloba bola podaná oneskorene podľa § 98 ods. 1 písm. d/ SSP. Vzhľadom na uvedené prekážky brániace krajskému súdu vo veci konať a meritórne rozhodnúť už nerozhodoval o žiadosti žalobkyne na priznanie odkladného účinku správnej žalobe z dôvodu nadbytočnosti.

II.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. V prvom rade namietala, že jej do dnešného dňa nebolo napadnuté rozhodnutie žalovaného riadne doručené, nakoľko pri jeho doručovaní neboli splnené podmienky na doručovanie verejnou vyhláškou podľa § 26 správneho poriadku ani v zmysle § 61 stavebného zákona. Verejná vyhláška bola vyvesená dňa 03.01.2013 a zvesená dňa 20.01.2013. Z dôvodu pobytu R.. F.. Š. W. v nemocnici podala proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného odvolanie elektronicky dňa 04.02.2013 a dňa 06.02.2013 aj poštou, pričom požiadala o odpustenie zmeškania lehoty. Podané odvolanie však bolo vyhodnotené ako

oneskorene podané.

8. Sťažovateľka kontrolovala úradnú tabuľu v sídle žalovaného dňa 20.12.2012 ako aj 28.12.2012, avšak napadnuté rozhodnutie žalovaného na nej nebolo ani v jeden z týchto dátumov vyvesené. Je zrejmé, že predmetná vyhláška ani v jeden deň nevisela na úradnej tabuli tak, ako to uviedol žalovaný. O svojej návšteve vyhotovila fotodokumentáciu úradnej tabule (dni 20.12.2012 a 28.12.2012), ktorú priložila ku kasačnej sťažnosti. Na všetkých ostatných rozhodnutiach, ktoré sťažovateľka obdržala od žalovaného, bol riadne vyznačený dátum vyvesenia a dátum zvesenia z úradnej tabule, čo v prípade napadnutého rozhodnutia žalovaného chýbalo. Je zrejmé, že žalovaný vyznačil dátumy až následne.

9. Ďalej sťažovateľka namietala, že jej bolo odňaté právo v správnom konaní podať odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného tým, že ho žalovaný nezverejnil na úradnej tabuli. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie krajského súdu zo dňa 28.06.2013 a na uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 17.06.2015. Rozhodnutie žalovaného bolo po jeho napadnutí protestom v priebehu odvolacieho konania zrušené, pričom procesným následkom tejto skutočnosti, vyplývajúcim z § 250i ods. 4 veta prvá OSP, je zastavenie konania. Vzhľadom na to, že konanie bolo zastavené už súdom prvého stupňa, najvyšší súd sa obmedzil len na zistenie vecnej správnosti výroku uznesenia krajského súdu a neskúmal dôvody, ktoré viedli krajský súd k jeho rozhodnutiu.

10. V súvislosti s dôvodom odmietnutia žaloby uvedeným v napadnutom uznesení krajského súdu, t. j. k prekážke právoplatne rozhodnutej veci, sťažovateľka uviedla, že v tomto konaní ide o iný stav, nakoľko v čase rozhodovania Najvyššieho súdu SR o jej odvolaní proti uzneseniu krajského súdu zo dňa 28.06.2013 nebolo napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu vydania rozhodnutia ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej aj len „minister“) č. 63/2015 v platnosti. Najvyšší súd SR sa vo svojom rozhodnutí obmedzil len na konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo po jeho napadnutí protestom prokurátora zrušené, a preto bolo potrebné konanie zastaviť.

11. K lehote na podanie žaloby sťažovateľka vyslovila názor, že ju podala v zákonom stanovenej dvojmesečnej lehote, nakoľko lehota na podanie žaloby o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného začína opätovne plynúť dňom oznámenia rozhodnutia ministra č. 54/2018 zo dňa 03.07.2018, t. j. 26.07.2018. Sťažovateľka podala žalobu dňa 06.09.2018, teda v zákonom stanovenej lehote.

12. Sťažovateľka tiež namietala, že jej bolo odňaté právo vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného. Krajský súd rozhodol o žalobe dňa 12.12.2018, kedy jej zároveň bolo doručené vyjadrenie žalovaného na vyjadrenie. Z uvedeného vyplýva, že jej nebolo zo strany súdu objektívne umožnené vyjadriť sa k vyjadreniu žalovaného pred rozhodnutím krajského súdu a tak sa procesne brániť.

13. Ako uviedol prokurátor vo svojom proteste, napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a v tomto rozhodnutí sa nenachádza žiadne vyhodnotenie nezákonne postavenej stavby voči verejnému záujmu - schválenému územnému plánu zóny Kráľovské údolie - Bôrik, v ktorej sa predmetná stavba nachádza. Podľa stavebného zákona nemožno spájať dodatočné povolenie stavby so zmenou stavby pred jej dokončením. Buď ide o dodatočné povolenie stavby po uskutočnení jej zmeny (bez povolenia), alebo o povoľovanie zmeny stavby voči stavebnému povoleniu (§ 139b ods. 4 stavebného zákona).

14. Vo vzťahu k rozhodnutiu ministra č. 63/2015 sťažovateľka uviedla, že krajský súd a najvyšší súd toto zrušili a prikázali ministrom vo veci opätovne konať. Minister však opätovne nezačal riadne konanie a bez možnosti sťažovateľky vyjadriť sa vydal vo veci rozhodnutie č. 54/2018, ktoré napadla žalobou vedenou na krajskom súde pod sp. zn. 1S/104/2018.

III.

15. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby ju kasačný súd zamietol ako nedôvodnú.

Uviedol, že stavba „Rodinný dom Bôrik“, umiestnená na pozemku parc. č. XXXX/X v katastrálnom území M. W., bola povolená rozhodnutím stavebného úradu Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 6715/27765/2011/STA/Bud/A-11 zo dňa 20.06.2011. Nakoľko sa stavebníci odchyľili od predmetného rozhodnutia, toto odchylenie sa stalo predmetom konania o dodatočnom povolení. Výsledkom tohto konania bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.01.2013. Na základe oneskoreného podania odvolania R. F. Š. W. a sťažovateľkou preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného nadriadený orgán - Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, ktorý nezistil žiadne dôvody na uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku, čo im oznámil listom č. 12522/2013/B622-SV/z.22089/Hia zo dňa 29.04.2013.

16. Ďalej žalovaný konštatoval, že sťažovateľka nevyužila riadny opravný prostriedok proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného napriek tomu, že tak mohla urobiť. Vo veci protestu prokurátora proti predmetnému rozhodnutiu rozhodoval krajský súd aj najvyšší súd, pričom toto rozhodnutie nechal v platnosti.

IV.

17. Sťažovateľka vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že žalovaný sa k predmetnej kasačnej sťažnosti vyjadril veľmi stroho a nereagoval na ňou uvádzané argumenty a predkladané dôkazy.

18. Zopakovala svoju argumentáciu uvedenú v kasačnej sťažnosti, že napadnuté rozhodnutie žalovaného jej nebolo do dnešného dňa doručené a tiež, že pri jeho doručovaní verejnou vyhláškou neboli splnené podmienky na takéto doručovanie. Ďalej poukázala na rozpory stavby „Rodinný dom Bôrik“ s vydaným stavebným povolením zo dňa 20.06.2011, rozhodnutím Okresného úradu Bratislava I zo dňa 27.03.2000 o umiestnení stavby (ďalej aj len „územné rozhodnutie 1“), rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 29.11.2010 (ďalej aj len „územné rozhodnutie 2“), so všeobecne záväzným nariadením Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto č. 7/2002, č. 5/2003, č. 12/2004, č. 6/2005 (ďalej aj len „VZN 1“) a so všeobecne záväzným nariadením Hlavného mesta SR Bratislavy č. 4/2007 (ďalej aj len „VZN 2“). V právoplatnom rozhodnutí o umiestnení stavby č. 1201 zo dňa 29.11.2010 je stanovená úroveň 1. nadzemného podlažia + 0,000 = 187,100 m.n.m. prekročená o vyše 3 metre na svojvoľne stanovenú úroveň vyše 190,100 m.n.m., čo je v rozpore s vyššie uvedenými územnými rozhodnutiami 1 a 2, s územným plánom zóny ako aj so VZN 1. Na podklade projektovej dokumentácie je tiež preukázaný rozpor stavby s územnými rozhodnutiami 1 a 2, s územným plánom zóny a s VZN 1, čím je daný rozpor stavby s verejným záujmom. Žalovaný vydal dodatočné stavebné povolenie v príkrom rozpore so svojím vlastným, v čase vydania dodatočného stavebného povolenia (21.12.2012) právoplatným rozhodnutím zo dňa 28.05.2012, s tam uvedeným upozornením o budúcom rozhodnutí o odstránení stavby v prípade, že stavebníci nepreukážu súlad stavby s verejnými záujmami, čo stavebníci nepreukázali.

19. Ďalej sťažovateľka poukázala na stanovisko Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto zo dňa 22.01.2014 ku kolaudačnému konaniu predmetnej stavby a tiež na jej negatívne stanovisko ku kolaudačnému konaniu pre rozpor so záväznými regulatívmi územného plánu mesta a zóny. Ide o doplnenie k stanovisku zo dňa 22.01.2014, v ktorom sa uvádza, že „Stavba nie je v súlade so zastavovacími podmienkami určenými územným plánom zóny...“. Z uvedeného podľa názoru sťažovateľky vyplýva, že dodatočne povoľovaná stavba nie je v súlade so zákonom, pretože je v rozpore s územnoplánovacou dokumentáciou, a tým dokonca v rozpore s verejným záujmom. Dôkazom tohto rozporu je záväzné stanovisko Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto ako aj samotná stavba v jej teréne. Všetky regulatívy príslušných územných plánov ako aj podmienky územného rozhodnutia sú porušené.

20. Záverom sťažovateľka podotkla, že v rámci podanej správnej žaloby žiadala v zmysle § 182 ods. 1 písm. g/ SSP nariadenie pojednávania, no krajský súd pojednávanie nenariadil, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

V.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „Správny súdny poriadok“ alebo aj len „SSP“)) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobkyne (sťažovateľky) nie je dôvodná.

22. Podľa § 97 SSP, správny súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže správny súd konať a rozhodnúť.

23. Podľa § 98 ods. 1 SSP, správny súd uznesením odmietne žalobu, ak a) o tej istej veci už bolo správnym súdom právoplatne rozhodnuté; d) bola podaná oneskorene.

24. Krajský súd žalobu odmietol z dôvodu absencie procesných podmienok na konanie vo veci samej, ktoré je správny súd povinný skúmať v zmysle § 97 SSP. Prvým dôvodom, pre ktorý žalobu odmietol, bola prekážka veci právoplatne rozhodnutej, tzv. „res iudicata“. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je všeobecnou negatívnou procesnou podmienkou. Znamená, že správny súd nemôže preskúmať tú istú vec, v ktorej už právoplatne rozhodol. Takáto vec môže byť otvorená iba zrušením právoplatného rozhodnutia v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch alebo v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR. Pri jej skúmaní je dôležité zistenie identity veci, ktorá je daná identitou preskúmaného rozhodnutia alebo opatrenia (identita orgánu, ktorý rozhodnutie vydal, číslo rozhodnutia a dátum rozhodnutia).

25. Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/69/2013, v ktorom rozhodol uznesením č. k. 6S/69/2013-70 zo dňa 28.06.2013, ktoré bolo potvrdené uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžp/27/2013 zo dňa 17.06.2015. Dôvodom zastavenia konania pre krajský súd bolo nevyčerpanie riadnych opravných prostriedkov proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného v zákonnej lehote a zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného na základe podaného protestu prokurátora bez bližšieho skúmania dôvodov uvedených v uznesení krajského súdu, pre najvyšší súd. V predmetnej právnej veci, t. j. v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2S/144/2018 sa sťažovateľka (totožnosť žalobcu) opätovne domáhala preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného (totožnosť predmetu prieskumu), pričom procesná situácia zostala nezmenená. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo síce zrušené na základe podaného protestu prokurátora Krajskej prokuratúry Bratislava č. Kd 342/14/1100-12 zo dňa 16.09.2014, nakoľko minister rozhodnutím č. 63/2015 zo dňa 24.04.2015 zmenil prvostupňové rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 24806/2014/B625-SV/67546/Hia zo dňa 19.11.2014, ale v ďalšom konaní minister rozhodnutím č. 54/2018 zo dňa 03.07.2018 potvrdil rozhodnutie Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 24806/2014/B625-SV/67546/Hia zo dňa 19.11.2014 o nevyhovení protestu prokurátora proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného. To znamená, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je naďalej právoplatné a vykonateľné a jeho preskúmaniu bráni skutočnosť, že už bolo predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6S/69/2013 a v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 2Sžp/27/2013.

26. Za danej situácie vznikla prekážka tzv. „res iudicata“. Krajský súd v tomto prípade postupoval správne, keď podanú žalobu v zmysle § 98 ods. 1 písm. a/ odmietol.

27. Druhým dôvodom pre odmietnutie žaloby stanoveným v § 98 ods. 1 písm. d/ SSP bolo jej oneskorené podanie. S týmto dôvodom kasačný súd na jednej strane súhlasí (žaloba bola podaná oneskorene), na druhej strane sa však nestotožňuje s odôvodnením krajského súdu pokiaľ ide o určenie dňa doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného sťažovateľke.

28. Podľa § 26 ods. 2 správneho poriadku, doručenie verejnou vyhláškou sa vykoná tak, že sa písomnosť vyvesí po dobu 15 dní na úradnej tabuli správneho orgánu. Posledný deň tejto lehoty je dňom doručenia. Správny orgán zverejňuje písomnosť súčasne iným spôsobom v mieste obvyklým, najmä v miestnej tlači, rozhlase alebo na dočasnej úradnej tabuli správneho orgánu na mieste, ktorého sa konanie

týka. Obdobný postup je upravený v § 69 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb..

29. Doručenie verejnou vyhláškou sa uskutočňuje tak, že písomnosť sa vyvesí na úradnej tabuli správneho orgánu, ktorý má písomnosť doručiť. Po uplynutí lehoty určenej na vyvesenie správny orgán verejnú vyhlášku uloží do spisu. Z formálneho hľadiska verejná vyhláška opatrená úradným záznamom o dni, kedy bola vyvesená a sňatá, sa stáva súčasťou spisu o príslušnom konaní obdobne ako doručienka.

30. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo doručované verejnou vyhláškou, pričom malo byť vyvesené na úradnej tabuli žalovaného dňa 21.12.2012 a zvesené dňa 08.01.2013. Krajský súd však dospel k nesprávnemu záveru, že toto rozhodnutie sa s poukazom na § 69 ods. 2 veta druhá stavebného zákona považovalo za doručené dňom 07.01.2013, pričom sťažovateľka podala správnu žalobu až dňa 10.09.2018, t. j. po márnom uplynutí lehoty na jej podanie ustanovenej v § 181 ods. 1 SSP. Neuniklo totiž pozornosti kasačného súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vyvesené aj na úradnej tabuli Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto dňa 03.01.2013 a zvesené bolo dňa 21.01.2013.

31. Krajský súd teda síce správne vychádzal z § 26 ods. 2 správneho poriadku, avšak nezohľadnil skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vyvesené aj na úradnej tabuli Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, a to až dňa 03.01.2013. V takomto prípade je 15. dňom 18.01.2013 (piatok), ktorý sa považuje za deň doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného sťažovateľke a od tohto dňa jej začala plynúť lehota na podanie odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

32. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 5Sžp/9/2012 zo dňa 30.04.2012, zverejnenom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 5/2012 pod č. 106 konštatoval, že „... zo žiadneho ustanovenia správneho poriadku ani komentárov k nemu ani z judikatúry nevyplýva, že pri včasnosti podania správnej žaloby treba striktne vychádzať iba z doručenia napadnutého rozhodnutia verejnou vyhláškou vyvesenou na úradnej tabuli úradu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Naopak, podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky takýto zúžený výklad odporuje účelu ustanovenia § 26 ods. 2 správneho poriadku ako aj zásade informovanosti účastníkov správneho konania zakotvanej v ustanovení § 3 ods. 5 správneho poriadku a je i v rozpore s účelom, zmyslom a podstatou správneho súdnictva poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Pri zúženom výklade ustanovenia § 26 ods. 2 správneho poriadku, ktorý zaujal krajský súd, by novela tohto ustanovenia zákonom č. 527/2003 Z. z., ktorá uložila správnomu orgánu informovať o rozhodnutí súčasne iným spôsobom, stratila akýkoľvek zmysel. Nesplnenie si povinnosti žalovaného informovať o rozhodnutí súčasne s tým, ako ho vyvesil na svojej úradnej tabuli, nemôže byť interpretované v neprospech účastníkov konania.“

33. Došlo teda k pochybeniu správnych orgánov ako aj krajského súdu pri určení dňa doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného sťažovateľke. Kasačný súd konštatuje, že sťažovateľkou elektronicky podané odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného zo dňa 04.02.2013, doručené osobne dňa 06.02.2013, bolo podané včas a bolo potrebné sa s ním meritórne zaoberať. Krajský súd však dospel k správnomu záveru, že táto žaloba (zo dňa 05.09.2018) bola podaná oneskorene po vyše piatich rokoch od uplynutia lehoty na jej podanie. Nemožno súhlasiť so sťažovateľkou, že jej napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo do dnešného dňa riadne doručené, nakoľko jej bolo doručené formou verejnej vyhlášky, aj keď sú značné pochybnosti o správnosti použitia tejto formy doručovania. Rovnako nemožno prisvedčiť ani jej tvrdeniu, že lehota na podanie správnej žaloby sa mala vzhľadom na zmenu stavu a skutkových okolností počítať odo dňa oznámenia rozhodnutia ministra č. 54/2018 zo dňa 03.07.2018. Lehota na podanie správnej žaloby sa v zmysle Správneho súdneho poriadku počíta odo dňa oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, proti ktorému smeruje, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

34. Správnosť doručenia napadnutého rozhodnutia žalovaného verejnou vyhláškou nemožno spochybníť

fotografiami zo dňa 20.12.2012 a 28.12.2012 predloženými sťažovateľkou ku kasačnej sťažnosti, ktoré podľa jej názoru majú preukazovať, že predmetné rozhodnutie nebolo vyvesené na úradnej tabuli žalovaného. Je logické, že splnomocnenec sťažovateľky nemohol dňa 20.12.2012 vidieť vyvesené napadnuté rozhodnutie žalovaného na úradnej tabuli, nakoľko bolo vyvesené až dňa 21.12.2012. Je pritom otázne, prečo sťažovateľka nepredložila kasačnému súdu aj fotodokumentáciu z ostatných dní napriek tomu, že podľa vyjadrenia žalovaného z evidencie návštev budovy je zrejmé, že jej splnomocnenec bol v budove úradu aj dňa 31.12.2012 v čase od 11:57 hod. do 12:10 hod. a tiež dňa 02.01.2013 v čase od 14:26 do 15:03 hod..

35. V neposlednom rade nemožno opomenúť skutočnosť, že sťažovateľka už v predchádzajúcom konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 6S/69/2013 mala žiadať o preskúmanie zákonnosti listu Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR č. 12522/2013/B622-SV/z.22089/Hia zo dňa 29.04.2013, ktorým jej bolo oznámené oneskorené podanie odvolania a nie proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného, ktoré je prvostupňovým rozhodnutím, nakoľko práve tento list podliehal súdnemu prieskumu. Aj keď predmetný list nemá formálne náležitosti rozhodnutia vydaného v administratívnom konaní, svojimi procesnými dôsledkami významne zasahuje do ústavne chráneného práva účastníka konania na prejednanie veci, a preto je v zmysle ustálenej súdnej praxe aj bez formálnych znakov rozhodnutia spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve.

36. Z uvedených zákonných dôvodov nebol krajský súd oprávnený vykonať dokazovanie a pojednávanie vo veci. Splnenie procesných podmienok konania je základným, nevyhnutným predpokladom pre konanie správneho súdu a vydanie rozhodnutia vo veci samej. Vyššie popísané prekážky postupu v konaní majú charakter neodstrániteľných, ktorých existencia znamená povinnosť súdu žalobu odmietnuť.

37. Z vyššie uvedených dôvodov považoval kasačný súd uznesenie krajského súdu za súladné so zákonom, a preto kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

38. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP nepriznal a žalovanému ich nepriznal, pretože mu právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

39. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.